

สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ศึกษาเปรียบเทียบประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์

Income tax incentives for small and medium enterprises

A comparative study between Thailand and Singapore

ชุลีกร ภูสนาม

Chuleegorn Poosanam

หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

The Degree of Master of Laws at Thammasat University

*ผู้นิพนธ์หลัก e-mail: metinee_r@mutt.ac.th

Received: August 22, 2020; Revised: September 22, 2020; Accepted: September 26, 2020

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นจากหลักการจัดเก็บภาษีเงินได้ที่เกี่ยวข้องกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามกฎหมายไทย ซึ่งมีจุดมุ่งหมายให้เข้าใจแนวทางการกำหนดมาตรการจูงใจทางภาษีเงินได้ โดยศึกษาเปรียบเทียบกับสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ที่ประเทศไทยนำมาใช้ตามประมวลรัษฎากรและการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ของประเทศสิงคโปร์ตามพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มีมาตรการใดบ้างที่ควรนำมาปรับใช้ การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการศึกษาแบบวิจัยเอกสาร ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากประมวลรัษฎากรและกฎหมายลำดับรอง รวมถึงแนวปฏิบัติของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องอันได้แก่ กรมสรรพากร จากการศึกษาพบว่า กฎหมายภาษีของไทยเน้นให้มาตรการจูงใจทางภาษีเงินได้กับ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรูปแบบนิติบุคคล อีกทั้งแนวทางการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ไม่มีหลักเกณฑ์การแยกผู้ประกอบการรายใหม่ในอัตราพิเศษกว่าผู้ประกอบการที่ดำเนินกิจการมาแล้วระยะเวลาหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นไม่มีการบรรเทาภาระภาษีในปีที่ผู้ประกอบการประสบผลขาดทุนมีเพียงการอนุญาตให้นำผลขาดทุนสะสมมาเป็นค่าใช้จ่ายหักกับกำไรที่เกิดขึ้นในอนาคต และประการสุดท้ายไม่มีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ลงทุนในกิจการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมเป็นการเฉพาะและไม่มีการให้เครดิตภาษีในรูปแบบเงินสด

คำสำคัญ: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้,

ABSTRACT

The objective of this article is to consider the income taxation for small and medium enterprises. This aims to understand the guidelines for determining income tax incentive measures in Thailand. By studying the comparison with the income tax incentives of Thailand has adopted under the Revenue Code and the income tax incentives of Singapore under the Income Tax act. To

find income tax incentive that can applies in Thailand. This research is a document research. Researching and collecting data from the Revenue Code and secondary law issued by virtue of the Revenue Code Including guidelines for relevant government agencies, such as the Revenue Department. From the study found that the tax law of Thailand emphasizes the income tax incentive measures against Entrepreneurs of small and medium enterprises, a juristic person type. In addition, guidelines for granting income tax benefits do not have criteria for separating new entrepreneurs at a special rate than those who have been in business for a period of time. Moreover, there is no tax relief in the year that the entrepreneurs suffer losses, only allowing the accumulated losses to be deducted as expenses in the future. Lastly, there are no tax incentives for small and medium-sized enterprises that invest in research and development productivity specifically and do not provide tax credits in cash.

Keyword: Small and medium enterprises, Income tax incentive

บทนำ

ในช่วงปี พ.ศ.2540 ประเทศไทยประสบกับภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ“วิกฤตต้มยำกุ้ง”ส่งผลให้วิสาหกิจขนาดใหญ่ประสบปัญหาในการดำเนินกิจการถึงขั้นที่จะต้องปิดกิจการและล้มละลายไปเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้รัฐบาล จึงมีแนวคิดให้ประชาชนดำเนินธุรกิจแบบพึ่งพาตนเอง โดยมีการใช้เงินลงทุนไม่มากนัก(วิริยา ล้ำเลิศ,2559) ตั้งแต่นั้นมาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จึงเป็นกลไกหลักในการเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ปัจจุบันวิสาหกิจที่เป็นนิติบุคคลในไทยมีจำนวน 714,521 รายพบว่า มีจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นนิติบุคคลถึง 708,883 ราย ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 99.21 ของจำนวนวิสาหกิจที่เป็นนิติบุคคลรวมทั้งประเทศ ข้อมูลที่ยืนยันว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของไทยนั้น ดูจากสถิติจำนวนการจ้างงานที่เกิดจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในปี 2561เกิดการจ้างแรงงาน จำนวน13,950,241 คน หรือคิด

เป็นสัดส่วน ร้อยละ 85.47 ของการจ้างงานรวมทั้งหมด (สสว,2561)

สำหรับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีหลายประการ ไม่ว่าจะเป็น ปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในระบบ ,ปัญหาการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า การบริการ ,ปัญหาการเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจ นอกจากนี้ยังรวมไปถึงสภาพการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดใหญ่ที่ได้เปรียบในการกำหนดต้นทุนตั้งราคาสินค้าและประเด็นปัญหาที่ควรแก้ไขปรับปรุงอย่างเร่งด่วนคือ ภาระค่าใช้จ่ายด้านภาษี และกระบวนการขั้นตอนสำหรับการดำเนินธุรกิจใช้เวลามากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเทศอื่น(สสว,2544)

จากปัญหาความสำคัญข้างต้นรัฐบาลจึงจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 เพื่อกำหนดมาตรการส่งเสริมให้ความช่วยเหลือและกำกับดูแลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นการเฉพาะและมีการ

กำหนดแผนการส่งเสริมจนถึงปัจจุบันเป็นแผนการส่งเสริมฉบับที่ 4 (2560-2564)

อีกทั้งรัฐบาลยังให้ความสำคัญด้วยการบรรจุไว้ในแผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 12 (2560-2564) (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2559) ซึ่งวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งหน่วยงานเพื่อกำหนดมาตรการส่งเสริม ให้ความสำคัญเหลือและกำกับดูแลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นการเฉพาะ

อีกหนึ่งมาตรการซึ่งมีความสำคัญและส่งผลกระทบโดยตรงต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม คือมาตรการทางภาษี อันได้แก่ การที่รัฐมีสิทธิประโยชน์ทางภาษีบางประการซึ่งเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระ ขจัดปัญหา ข้อจำกัด (ศากุน บุญอิด, 2543) ตลอดจนจูงใจให้ผู้ประกอบการหันมาประกอบกิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบนิติบุคคล แม้ว่ารัฐบาลจะมีสิทธิประโยชน์ทางภาษีจำนวนมาก แต่ก็ยังไม่มากพอจะจุดให้เศรษฐกิจของประเทศไทยหลุดพ้นจาก “กับดักประเทศที่มีรายได้ปานกลาง (Middle Income Trap)” อันเป็นผลจากการพึ่งพาธุรกิจขนาดใหญ่ การลงทุนจากต่างประเทศและการส่งออก (สสว, 2557)

หากเมื่อเปรียบเทียบกับปัญหาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศสิงคโปร์ซึ่งมีจุดด้อยคือ มีทรัพยากรทางธรรมชาติน้อยต้องพึ่งพาการลงทุนจากต่างประเทศและต้นทุนการจ้างงานที่สูงกว่าประเทศในแถบเอเชีย ซึ่งปัจจุบันจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในประเทศสิงคโปร์มีจำนวน 130,000 วิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 99 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งหมด (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2560) และมีการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเติบโตและสามารถ

แข่งขันกับต่างชาติ ดังนั้นผู้เขียนจึงศึกษาและวิเคราะห์ถึงสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้เพื่อศึกษาหาแนวทางการกำหนดมาตรการจูงใจทางภาษีเงินได้ที่เหมาะสมของประเทศสิงคโปร์นำมาปรับใช้ก่อให้เกิดการผลักดันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยให้เติบโตและแข่งขันกับต่างประเทศได้

บทความนี้จะเปรียบเทียบข้อดี ข้อเสียของการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ทั้งสองประเทศและทำการวิเคราะห์ รวบรวมข้อเสนอแนะแนวทางรวมทั้งหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ ทั้งนี้เริ่มจากการศึกษาถึงคำนิยามหรือคำจำกัดความและหลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีเงินได้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1. คำนิยามหรือคำจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

การกำหนดคำนิยามหรือคำจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยมีความแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของแต่ละองค์กรหรือหน่วยงาน

หน่วยงานแรก กระทรวงอุตสาหกรรมกำหนดคำนิยามหรือคำจำกัดความของ “วิสาหกิจ” ไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 ตามมาตรา 3 บัญญัติคำนิยามของ “วิสาหกิจ” ครอบคลุมถึงกิจการดังต่อไปนี้ กิจการผลิตสินค้า กิจการให้บริการและกิจการค้าส่งและค้าปลีกหรือกิจการอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศในพระราชกิจจานุเบกษา

สำหรับเกณฑ์แยกขนาดกิจการ ใช้เกณฑ์จำนวนการจ้างงานและรายได้ต่อปี (กฎกระทรวงอุตสาหกรรม, 2562) ซึ่งแตกต่างจากกรมสรรพากรในประมวลรัษฎากรไม่ได้กำหนดลักษณะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นการเฉพาะ แต่สามารถพิจารณาจากการกำหนดเงื่อนไขของ

ผู้ประกอบการที่จะขอรับสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ ให้มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ต่อไปนี้

(1) เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท (พระราชกฤษฎีกา การลดอัตราและยกเว้นรายการ, 2551)

(2) เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาทและจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน (พระราชกฤษฎีกา การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สิน, 2545)

(3) เป็นกิจการขายสินค้าหรือให้บริการที่อยู่ในบังคับภาษีมูลค่าเพิ่มที่มีรายรับไม่เกิน 1.8 ล้านบาทต่อปีหรือต่อรอบระยะเวลาบัญชีได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (พระราชกฤษฎีกา การกำหนดมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม, 2548)

สำหรับประเทศสิงคโปร์ มีหน่วยงานกำหนดนโยบาย แนวทางการส่งเสริมผลิตภาพและเพิ่มขีดความสามารถของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไว้โดยเฉพาะ คือ หน่วยงานคณะกรรมการมาตรฐานผลิตภาพและนวัตกรรมแห่งประเทศสิงคโปร์หรือ ที่เรียกว่า “SPRING” (The Standards, Productivity, and Innovation Board) ภายใต้การดูแลของกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมสิงคโปร์ (กรมพัฒนาธุรกิจ ประเทศไทย)

กำหนดค่านิยามหรือคำจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะต้องเป็นผู้ประกอบการที่จดทะเบียนในประเทศสิงคโปร์และมีผู้ถือหุ้นเป็นบุคคลที่มีภูมิลำเนาท้องถิ่นที่อยู่ในสิงคโปร์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 30 และมีรายได้ต่อปีไม่

เกิน 100 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์หรือมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน (A Singapore Government Agency)

สำหรับกรมสรรพากร ประเทศสิงคโปร์ไม่ได้กำหนดค่านิยามหรือคำจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไว้เป็นการเฉพาะเช่นกัน แต่สามารถพิจารณาจากการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยต้องมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

(1) ผู้ประกอบการรายใหม่ต้องจดทะเบียนจัดตั้งในประเทศสิงคโปร์และจะต้องมีผู้ถือหุ้นอย่างน้อย 1 คนเป็นบุคคลธรรมดาหรืออย่างน้อยบุคคลธรรมดาจะต้องถือหุ้นอย่างน้อยร้อยละ 10 ของหุ้นที่ชำระแล้วและมีจำนวนผู้ถือหุ้นไม่เกิน 20 คน ตลอดระยะเวลาปีภาษีนั้น (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 43 (10))

(2) กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีรายได้ไม่เกิน 100 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์และมีการจ้างงานพนักงานในกิจการไม่เกิน 200 คน (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 14T)

2. หลักภาษีเงินได้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

รูปแบบของการประกอบกิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยแบ่งออกเป็น 2 หน่วยภาษี คือ หน่วยภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ได้แก่ เจ้าของกิจการคนเดียวคนละบุคคลที่มีเงินได้นิติบุคคลและห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีเงินได้นิติบุคคล (ประมวลรัษฎากร มาตรา 56, 57 และ 57 ทวิ) และหน่วยภาษีเงินได้นิติบุคคล ได้แก่ ห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล, ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท (ประมวลรัษฎากร มาตรา 39) เหมือนกับประเทศสิงคโปร์ (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 2)

ประเด็นการจัดเก็บภาษีเงินได้มีประเด็นที่แตกต่างกัน ดังนี้

ประการแรก การรับรู้รายได้ของผู้ประกอบการที่เป็นบุคคลธรรมดาใช้เกณฑ์เงินสดตามหลักเกณฑ์ของประมวลรัษฎากรมาตรา 56 แตกต่างจากผู้ประกอบการที่เป็นนิติบุคคลใช้เกณฑ์สิทธิในการรับรู้รายได้พึงประเมิน ตามหลักเกณฑ์ของประมวลรัษฎากร มาตรา 65 วรรคสองและวรรคสามประกอบกับคำสั่งกรมสรรพากรที่ ทป 1/2558 เมื่อเปรียบเทียบแล้ว การรับรู้รายได้ตามเกณฑ์เงินสดจะได้เปรียบในการรับรู้รายได้มากกว่าเพราะรอบระยะเวลาบัญชีได้ยังไม่ได้รับเงินก็ยังไม่ต้องนำรายได้มารวมคำนวณเสียภาษีเงินได้

ประการที่สอง ตามพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร(ฉบับที่ 11) พ.ศ. 2502) กำหนดการรับรู้รายได้สำหรับผู้ประกอบการรูปแบบบุคคลธรรมดาสามารถหักค่าใช้จ่ายตามที่จ่ายจริงหรือแบบเหมาตามประเภทเงินได้พึงประเมิน ซึ่งจะแตกต่างจากรูปแบบนิติบุคคลจะมีสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้มากกว่าโดยสามารถหักค่าใช้จ่ายได้ สองเท่ามากกว่าที่จ่ายจริง พิเศษเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีค่าใช้จ่ายที่เข้าหลักเกณฑ์การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ อาทิเช่น การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง(พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 145) พ.ศ. 2527)

ประการที่สาม ประมวลรัษฎากร มาตรา 56 วรรค 2 กำหนดให้ ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียนเป็นหน่วยภาษีหนึ่งแยกต่างหากจากผู้เป็นหุ้นส่วน กล่าวคือเมื่อผู้ถือหุ้นได้รับเงินส่วนแบ่งกำไรจะต้องนำส่วนแบ่งกำไรที่ได้รับมาคำนวณเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาซ้ำอีกที จึงเป็นการเสียภาษีซ้ำซ้อน

ประการสุดท้าย อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาใช้อัตราก้าวหน้าแตกต่างจากอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลใช้อัตราคงที่ แต่สำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ช่วยบรรเทาภาระภาษีเพื่อให้เสียในอัตราต่ำกว่านิติบุคคลทั่วไป(พระราชกฤษฎีกาลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 603) พ.ศ. 2559)

สำหรับ ประเทศสิงคโปร์ มี ประเด็นหลักการจัดเก็บภาษีที่แตกต่างจากประเทศไทย ในส่วนของห้างหุ้นส่วนสามัญ ตามพระราชบัญญัติห้างหุ้นส่วน ฉบับที่ 391 เป็นเพียงการส่งผ่านเงินได้ (Flow-Through) ไปยังผู้เป็นหุ้นส่วนแต่ละคนโดยห้างหุ้นส่วนสามัญและห้างหุ้นส่วนจำกัดไม่เป็นหน่วยภาษีแยกต่างหากจากผู้ถือหุ้นจึงทำให้เงินได้ที่นำมาคำนวณภาษีเงินได้ของห้างหุ้นส่วนจะไม่นับรวมถึงเงินได้จากแหล่งดังต่อไปนี้ คือ เงินปันผล ค่าเช่า ดอกเบี้ย หรือเงินได้อื่นๆที่ไม่ใช่เงินได้จากการค้าธุรกิจหรือวิชาชีพของห้างหุ้นส่วน เพราะเงินได้อื่นๆนี้จะถูกแบ่งไปยังผู้เป็นหุ้นส่วนตามสัดส่วนการแบ่งผลกำไรและจะถูกนำไปรวมกับเงินได้อื่นๆของผู้เป็นหุ้นส่วนในการคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของหุ้นส่วนแต่ละคน จึงเป็นการขจัดปัญหาการจัดเก็บภาษีซ้ำซ้อน (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา10(1) a)

3. การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กรมสรรพากร อันเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดมาตรการจูงใจทางภาษีเงินได้ของไทยสามารถจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มแรก การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ในระดับองค์กร ได้แก่

(1) มาตรการยกเว้นและปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล (พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 603) พ.ศ. 2559)

มาตรการภาษีเงินได้นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระภาษีเงินได้และจูงใจให้ดำเนินกิจการในรูปแบบนิติบุคคลเพิ่มขึ้น (หมายเหตุท้ายพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 603) พ.ศ. 2559)

ตารางที่ 1 อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลปี 2561

กำไรสุทธิ(บาท)	อัตราภาษี
1-300,000	ยกเว้น
300,001-3,000,000	15%
3,000,001 เป็นต้นไป	10%

มีหลักเกณฑ์ดังนี้ จะต้องเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งมีทุนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท ต่อเนื่องกัน (พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 603) พ.ศ. 2559)

ผลของมาตรการนี้ ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลถูกจัดเก็บร้อยละ 0%, 15% และ 20% น้อยกว่าอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลทั่วไปที่จัดเก็บในอัตราคงที่อยู่ที่ร้อยละ 20%

(2) มาตรการหักค่าเสื่อมและค่าเสื่อมราคาสะสมในอัตราเร่ง (พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 145) พ.ศ. 2527)

เนื่องจากการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล จะต้องนำรายได้จากกิจการหรือเนื่องจากกิจการหักด้วยรายจ่ายตามเงื่อนไขที่ระบุในประมวลรัษฎากร มาตรา 65, มาตรา 65 ทวิ และ มาตรา 65 ตริ

ดังนั้นเพื่อเป็นการบรรเทาภาระภาษี จึงกำหนดให้สามารถนำรายจ่ายอันมีลักษณะเป็นการลงทุน มาคำนวณหักค่าเสื่อมและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สินในอัตราเร่ง หมายถึงผู้ประกอบการสามารถหักค่าเสื่อมราคา ได้หมดภายในระยะเวลาที่สั้นกว่าหรือใช้อัตราพิเศษในปีแรก แต่จำนวนรวมของการหักจะไม่เกิน จากต้นทุนที่แท้จริง (นพมาศ มงคลสาร, 2551)

มาตรานี้ส่งผลให้การคำนวณกำไรสุทธิที่เกิดขึ้นน้อยลงเพราะสามารถนำค่าใช้จ่ายมาหักออกกับกำไรได้มากกว่าที่จ่ายจริง สิทธิประโยชน์ทางภาษีที่จะได้รับเมื่อมีการลงทุนในทรัพย์สิน 3 ประเภทดังนี้

1. คอมพิวเตอร์ รวมทั้งอุปกรณ์และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้หักค่าเสื่อมและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่งร้อยละ 40 ของมูลค่าต้นทุนในวันที่ได้รับทรัพย์สินมา ส่วนมูลค่าที่เหลือให้หักภายใน 3 รอบระยะเวลาบัญชี

2. อาคารโรงงานให้หักค่าเสื่อมและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่งร้อยละ 25 ของมูลค่าต้นทุนส่วนมูลค่าที่เหลือให้หักได้ไม่เกินร้อยละ 5 ของแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีนับแต่วันที่ได้ทรัพย์สินมา

3. เครื่องจักรและประเภทของเครื่องจักรและอุปกรณ์เครื่องจักรให้หักค่าเสื่อมและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่งร้อยละ 40 ของมูลค่าต้นทุนส่วนมูลค่าที่เหลือให้หักได้ไม่เกินร้อยละ 20 ของแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีนับแต่วันที่ได้ทรัพย์สินมา

เงื่อนไขของผู้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี จะต้องเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาทและมีการจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน

(3) มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมให้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 647) พ.ศ. 2560)

วัตถุประสงค์ของมาตรการทางภาษีเงินได้
นี้ เพื่อส่งเสริมให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มี
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าซื้อหรือจ้างทำโปรแกรม
คอมพิวเตอร์ หรือ ค่าใช้ บริการโปรแกรม
คอมพิวเตอร์ให้ยกเว้นจัดเก็บภาษีเงินได้เป็นจำนวน
ร้อยละหนึ่งร้อยของรายจ่ายที่ได้จ่ายจำกัดให้ยกเว้น
เงินได้ไม่เกินหนึ่งแสนบาท

เงื่อนไขผู้ขอรับสิทธิประโยชน์ทางภาษี
บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งมีทุนชำระแล้ว
ในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้าน
บาทและมีรายได้จากการขายสินค้าและการ
ให้บริการ ในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้าน
บาทและจ่ายค่าซื้อหรือค่าจ้างหรือการให้บริการ
โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจาก
สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล

กลุ่มที่สอง การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี
ในระดับนักลงทุน ได้แก่

(1) มาตรการส่งเสริมผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายใหม่ (New
Start-up) ในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจ (ท้องที่
จังหวัดนราธิวาส ปัตตานี ยะลา) (พระราช
กฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร (ฉบับ
ที่ 627) พ.ศ. 2560)

เนื่องจากรัฐบาลต้องการส่งเสริมให้
ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
(New Start-up) ซึ่งเป็นกิจการในกลุ่มเป้าหมาย
อุตสาหกรรมที่กำหนดตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงาน
พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ มา
ลงทุนในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจะได้รับสิทธิ
ประโยชน์ทางภาษีให้ยกเว้นจัดเก็บภาษีเงินได้
สำหรับกำไรสุทธิหารอบระยะเวลาบัญชีนับแต่ วัน
ถัดจากวันที่ได้รับอนุมัติจากอธิบดี

เงื่อนไขผู้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี
ผู้ประกอบการจะต้องมีสถานประกอบการตั้งอยู่ใน

เขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจเท่านั้นและบริษัทหรือ
ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งมีทุนชำระแล้วในวัน
สุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาท
และมีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการ
ในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาทและมี
รายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการของ
กิจการที่ประกอบอุตสาหกรรมเป้าหมายหรือรายได้
เกี่ยวเนื่องกับการประกอบกิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง
หรือรวมกัน ไม่น้อยกว่าร้อยละแปดสิบของรายได้
ทั้งหมดในรอบระยะเวลาบัญชีของบริษัทหรือห้าง
หุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของ
รายได้ทั้งหมดในรอบระยะเวลาบัญชี (พระราช
กฤษฎีกา, (2560)

(2) มาตรการที่ช่วยน้อง (พระราชกฤษฎีกา
ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการ
ยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 632) พ.ศ.2560)

เหตุผลที่กำหนดมาตรการที่ช่วยน้อง
เพราะต้องการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อมมีการลงทุนช่วยเหลือใน
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้วยกัน เพื่อขจัด
ปัญหาการหาแหล่งเงินทุนหมุนเวียนที่จะนำมาใช้
ในกิจการ ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญจะทำให้วิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถดำเนินกิจการต่อ
ได้และได้เงินทุนหมุนเวียนที่

สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ที่
ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อมจะได้รับเมื่อมีรายจ่ายเพื่อส่งเสริมการดำเนิน
กิจการ เช่น ค่าธรรมเนียม ค่าประกันสินเชื่อให้แก่
บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมได้รับ
ยกเว้นภาษีเงินได้ เป็นจำนวนสองเท่าของรายจ่ายที่
เกิดขึ้นสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลัง
วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2562 แต่ไม่เกินวันที่ 31
ธันวาคม พ.ศ. 2563 ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของกำไรสุทธิ
ก่อนหักรายจ่ายเพื่อการกุศลสาธารณะ หรือเพื่อการ

สาธารณประโยชน์ และรายจ่ายเพื่อการศึกษาหรือเพื่อการกีฬาตามมาตรา 65 ตี (3) (ข) แห่งประมวลรัษฎากร

เงื่อนไขผู้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ (พี) ต้องเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยมีสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 200 ล้านบาทและมีจำนวนการจ้างแรงงานมากกว่า 200 คนและมีค่าใช้จ่ายดำเนินการให้กับผู้ประกอบการ(น้อง)มีลักษณะเดียวกัน

ในส่วนการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ของประเทศสิงคโปร์ สามารถจำแนกออกเป็น 2 กลุ่มเหมือนไทยเช่นกัน แต่จะมีความแตกต่างกันสำหรับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขของการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ ดังนี้

กลุ่มแรก การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีในระดับองค์กร

(1) มาตรการยกเว้นภาษีเงินได้ สำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 43 (10))

พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 43(6A) กำหนดเงื่อนไขจะต้องเป็นผู้ประกอบการรายใหม่ ที่เพิ่งจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทขึ้นในประเทศสิงคโปร์ ประกอบไปด้วยผู้ถือหุ้นอย่างน้อย 1 คนเป็นบุคคลธรรมดาและจะต้องถือหุ้นอย่างน้อยร้อยละ 10 ของหุ้นที่ชำระแล้วและมีจำนวนผู้ถือหุ้นไม่เกิน 20 คน ตลอดระยะเวลาปีภาษีนั้น

ตารางที่ 2 อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ปี 2563

เงินได้ (เหรียญสิงคโปร์)	อัตรายกเว้น (ร้อยละ)	จำนวนเงิน ได้ยกเว้น
1-100,000	75	75,000
100,001-200,000	50	50,000

(2) มาตรการยกเว้นภาษีเงินได้บางส่วน (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 43 (6))

เป็นมาตรการต่อเนื่องจากมาตรการข้างต้น เมื่อผู้ประกอบการดำเนินการมาได้เกิน 3 ปี จะได้รับการยกเว้นจัดเก็บภาษีจากเงินได้บางส่วน เพื่อเป็นการบรรเทาภาระภาษีและให้มีเงินทุนหมุนเวียนใช้ในกิจการต่อไป แต่อัตราการยกเว้นจัดเก็บเงินได้นั้นจะได้รับอัตราน้อยกว่าผู้ประกอบการรายใหม่ที่ต้องการความช่วยเหลือมากกว่าและเพื่อให้สามารถดำเนินการกิจการต่อไปได้นอกจากนี้บุคคลธรรมดาก็สามารถขอรับสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้นี้ด้วย(พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 43 (6)(C)(D))

(3) มาตรการหักผลขาดทุนย้อนหลัง (Loss Carry back relief)

พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 37(3) อนุญาตให้ผู้ประกอบการทุกประเภทรวมถึงผู้ประกอบการกิจการเจ้าของคนเดียวและห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียนนำผลขาดทุนที่เกิดขึ้นในปีปัจจุบันหักออกจากเงินได้ในปีก่อนหน้าส่งผลให้ภาษีที่ชำระแล้วในปีก่อนหน้านั้นลดลงผู้ประกอบการจะได้รับเครดิตเงินคืนมาใช้หมุนเวียนในกิจการต่อไป

ผลของมาตรการนี้ สามารถช่วยให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีเงินทุนหมุนเวียนใช้ในปีที่ประสบกับสภาวะขาดทุนแต่มีข้อจำกัดให้สามารถยกยอดย้อนกลับได้ตามความจริงสูงสุดไม่เกิน 100,000 เหรียญสิงคโปร์ตามพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 37E เพื่อลดความยุ่งยากและค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานของกรมสรรพากรด้วย

(4) มาตรการให้หักค่าใช้จ่ายในกิจการลงทุนด้านการผลิตและพัฒนา นวัตกรรม (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ 14T)

เงื่อนไขของผู้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี แบ่งเป็น สองกลุ่ม กลุ่มแรก บริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วน ธุรกิจเจ้าของเดียวและสาขา กลุ่มที่สอง วิชาสหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้ได้ลงทุน 1 ใน 6 กลุ่มนวัตกรรมเป้าหมายที่กำหนดตามพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ 19A(2) แต่หากเป็นผู้ประกอบการวิชาสหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะได้รับอัตราการหักค่าใช้จ่ายมากกว่านิติบุคคลทั่วไปซึ่งอนุญาตให้นำค่าใช้จ่ายหรือค่าลดหย่อนภาษีหักสูงสุดไม่เกิน ร้อยละ 40 ของค่าใช้จ่ายสูงสุดไม่เกิน 600,000 เหรียญสิงคโปร์

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ 37(I) สามารถขอเปลี่ยนจากการนำค่าใช้จ่ายหรือค่าลดหย่อนทางภาษีมาใช้ในการคำนวณเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นการขอคืนเครดิตภาษีในรูปของเงินสด (Cash payout) ในอัตราร้อยละ 60 ของค่าใช้จ่ายที่กิจการได้ลงทุนอย่างต่อเนื่องสูงสุดไม่เกิน 100,000 เหรียญสิงคโปร์

ผลของมาตรการให้ขอคืนเครดิตภาษีในรูปเงินสดนั้น เนื่องจากในปีที่ผู้ประกอบการไม่มีกำไรจึงทำให้ไม่ได้ใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ด้านการหักค่าใช้จ่าย ดังนั้นจึงเสมือนว่ารัฐช่วยเหลือการลงทุนให้ผู้ประกอบการวิชาสหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านการพัฒนานวัตกรรม

กลุ่มสอง การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีในระดับนักลงทุน ได้แก่

(1) มาตรการภาษีเงินได้สำหรับบริษัทควบรวมและการซื้อกิจการ (Mergers and acquisitions (M&A)) (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ 37 (L))

การควบรวมและการซื้อกิจการ คือ การที่กิจการได้มาซึ่ง หุ้น สินทรัพย์ หน่วยธุรกิจหรือกิจการอื่น เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการครอบครอง (Enterprisesg.gov.sg) เป็นมาตรการส่งเสริมการลงทุนจากบริษัทหนึ่งลงทุนไปยังกิจการหนึ่ง มี

วัตถุประสงค์จัดหาแหล่งเงินทุนอีกทางหนึ่งให้กับผู้ประกอบการวิชาสหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Tan How Teck, 2019/20) โดยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้กับบริษัทผู้ซื้อสามารถนำค่าใช้จ่ายได้มากกว่าที่จ่ายจริงแต่มีข้อจำกัดไม่เกิน 100,000 เหรียญสิงคโปร์

(2) มาตรการหักรายจ่ายเกี่ยวกับขยายตลาดในต่างประเทศได้ 2 เท่า (Double taxation Internationalization Scheme) (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 14B และ 14K)

รัฐบาลสิงคโปร์เน้นให้ความสำคัญกับการขยายตลาดออกไปยังต่างประเทศเหตุเพราะว่าประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่เป็นเกาะขนาดเล็กซึ่งมีประชากรเพียงประมาณ 5 ล้านคน ด้วยเหตุนี้จึงได้กำหนดสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้กับผู้ประกอบการวิชาสหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถหักรายจ่ายได้มากกว่าที่จ่ายจริง อันเป็นรายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับการขยายธุรกิจไปต่างประเทศยังต่างประเทศ เช่น ค่าเดินทางไปสำรวจตลาด (ชาวเศรษฐกิจ, “สิงคโปร์ ผู้นำด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ”)

(3) มาตรการทางภาษีกับนักลงทุนในกิจการ Start up (Angel investors Tax deduction scheme) (พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 37K)

เนื่องจากปัญหาหลักของผู้ประกอบการวิชาสหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมคือการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ดังนั้นวิธีการหาเงินทุนจาก บุคคลธรรมดาที่นอกเหนือจากองค์กรรัฐ เพื่อลดขั้นตอนในการขอสินเชื่อและสามารถมีเงินหมุนเวียนได้ทันทั่วทั้งที่ รัฐบาลจึงมีมาตรการส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาลงทุนในกิจการวิชาสหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

โดยได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้จะต้องลงทุนในกิจกรรมตามเงื่อนไขที่กำหนดอย่าง

น้อย 100,000 เหรียญสิงคโปร์และต้องถือเงินลงทุนอย่างต่อเนื่องไม่ต่ำกว่า 12 เดือนจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้จากเงินลงทุนไม่เกินร้อยละ 50 ของเงินลงทุนสูงสุดไม่เกิน 500,000 เหรียญสิงคโปร์ ดังนั้นหักค่าใช้จ่ายได้สูงสุดไม่เกิน 250,000 เหรียญสิงคโปร์(พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ มาตรา 37K(5))

บทสรุป

จากการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ทั้งสองประเทศ พบว่าปัญหาการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ของไทยมีดังนี้

(1) ไม่มีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นหน่วยภาษีบุคคลธรรมดา เนื่องจากประเทศสิงคโปร์ให้การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งรูปแบบบุคคลธรรมดาและที่เป็นนิติบุคคล เห็นได้จากมาตรการภาษีลดและยกเว้นอัตราภาษีเงินได้, มาตรการให้หักผลขาดทุนย้อนหลังและมาตรการหักรายจ่ายเพิ่มเติมสำหรับการลงทุนด้านวิจัยและพัฒนานวัตกรรมซึ่งแตกต่างจากการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ของไทยเน้นให้เฉพาะผู้ประกอบการจดทะเบียนนิติบุคคลเท่านั้น

(2) ไม่มีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้สำหรับผู้ประกอบการรายใหม่เป็นการเฉพาะ เนื่องจากผู้ประกอบการรายใหม่เพิ่งจะเริ่มต้นประกอบกิจการ อาจจะไม่มีการประกอบการดำเนินงานและเงินทุนหมุนเวียนไม่มากเท่ากับผู้ประกอบการที่ดำเนินกิจการมาได้ระยะหนึ่งแล้ว ดังนั้นจึงควรมีการบรรเทาภาระภาษีในอัตราพิเศษ

(3) ไม่มีการบรรเทาภาระภาษีในปีที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีการกำไรจากการประกอบธุรกิจ เช่น การให้นา

ค่าใช้จ่ายยกยอดไปหักรายจ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีปีถัดไปได้หรือการอนุญาตให้นำผลขาดทุนยกยอดย้อนกลับไปหักกับกำไรในปีที่ผ่านมาเพื่อขอรับเครดิตภาษีเงินคืนได้ (4) ไม่มีมาตรการจูงใจทางภาษีสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ลงทุนการวิจัยและพัฒนาเป็นการเฉพาะและ

(5) ไม่มีการให้เครดิตภาษีในรูปแบบเงินสด

ข้อเสนอแนะ

(1) ควรเพิ่มหลักเกณฑ์การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการใหม่ที่เพิ่งเริ่มต้นดำเนินกิจการเป็นการเฉพาะและลดอัตราการจัดเก็บภาษีเงินได้ โดยแยกต่างหากจากการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้สำหรับผู้ประกอบการที่ดำเนินกิจการมาได้ระยะหนึ่งจะยิ่งเพิ่มแรงดึงดูดนักลงทุนมากขึ้น และควรกำหนดระยะเวลาของการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้ของผู้ประกอบการรายใหม่ซึ่งถือเป็นมาตรการชั่วคราวที่ช่วยเหลือในระยะหนึ่งเท่านั้น จะส่งผลดีกับภาครัฐให้ไม่ขาดรายได้จากการเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลมากเกินไป

(2) ควรเพิ่มเติมมาตรการหักผลขาดทุนย้อนหลัง (Loss Carry Backward) อันเป็นมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบภาวะผลขาดทุนได้ทันทีทั้งที่ซึ่งประเทศไทยมีเพียงอนุญาตให้นำผลขาดทุนสะสมไปหักกับกำไรที่เกิดขึ้นในอนาคตจะเห็นได้ว่าไม่ได้ช่วยให้ผู้ประกอบการมีเงินทุนหมุนเวียนในกิจการในปีที่ผู้ประกอบการประสบผลขาดทุน

ทั้งนี้ การกำหนดใช้มาตรการหักผลขาดทุนย้อนหลัง (Loss Carry Backward) เสมือนเป็นการจูงใจให้ผู้ประกอบการยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีจากกำไรสุทธิที่เกิดขึ้น เพราะผู้ที่จะได้ใช้

ผลขาดทุนย้อนหลังนี้จะต้องเป็น ผู้ประกอบการที่ยื่นแบบเสียภาษีเงินได้ในปีที่ผ่านมาแล้ว เมื่อปีต่อมามีผลขาดทุนสามารถนำผลขาดทุนไปหักกับจำนวนกำไรที่เกิดขึ้นเมื่อปีก่อนหน้า ส่งผลให้เสียภาษีน้อยลงจึงได้เครดิตเงินคืน แต่หากนำมาปรับใช้ที่ประเทศไทยเพื่อเป็นการลดต้นทุนการดำเนินงานของกรมสรรพากรจะต้องจำกัดจำนวนแค่เพียง 1 ปี เท่านั้นที่สามารถนำผลขาดทุนหักย้อนหลังได้และเพื่อไม่ให้รัฐบาลเสียรายได้มากเกินไปจะต้องจำกัดจำนวนหักผลขาดทุนสูงสุดด้วย

(3) ควรเพิ่มมาตรการจูงใจทางภาษีเงินได้สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ลงทุน

การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมเป็นการเฉพาะ เพื่อเป็นการกระตุ้นการลงทุน อันเป็นการเพิ่มมูลค่าสินค้าให้มีความหลากหลาย แปลกใหม่ แต่เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีเงินลงทุนไม่มากและการลงทุนในกิจการวิจัยและพัฒนาวัตกรรมอาจเป็นการเสี่ยงจนเกินไป ดังนั้นการให้หักค่าใช้จ่ายได้มากกว่าที่จ่ายจริงหรือเลือกการขอเครดิตเงินคืนในรูปแบบเงินสด เสมือนว่ารัฐสนับสนุนเรื่องค่าใช้จ่ายในการลงทุน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงอุตสาหกรรม.(2562).*กฎกระทรวงอุตสาหกรรม.กำหนดลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2562*
- กรมพัฒนาธุรกิจ ประเทศไทย.(2563). *Enterprise Singapore*. สืบค้นเมื่อ 3 มีนาคม 2563จาก <https://ditp.go.th/contents/attach/195744/195744.pdf>
- กรมสรรพากร.(2563). *ลักษณะธุรกิจ SME*. สืบค้นเมื่อ 3 มีนาคม 2563 จาก<https://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2560). *จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสิงคโปร์*. สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2563 จาก <http://strategy.dip.go.th/tabid/101/Default.aspx>
- นางสาวอุดมศรี สดางค์ทอง. (2558). *ปัญหาการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช้ในนิติบุคคล*. วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์.มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.
- นพมาศ มงคลสาร.(2551). *กฎหมายภาษีอากรกับการส่งเสริมการลงทุน: ศึกษา เปรียบเทียบกฎหมายไทยและ เวียดนาม*. วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์.มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.
- พระราชกฤษฎีกา พ.ศ.2551.(2551).*ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้น รัษฎากร (471)*
- พระราชกฤษฎีกา พ.ศ.2545.(2545). *ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สิน. (395)*
- พระราชกฤษฎีกาพ.ศ.2548.(2548). *ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการกำหนดมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม.(432)*
- พระราชกฤษฎีกา.(2560). *ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (627)*

- วริยา ลำเลิศ,ดวงทิพย์ บุญปลูกและไกลกังวล บุญปลูก. (2559). การศึกษาวิจัยกฎหมายจัดตั้งองค์กรภาครัฐที่ทำหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุน SMEsของประเทศไทยเปรียบเทียบกับต่างประเทศ.วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 9(1),155-182.
- ศากุน บุญอิต.(2543). การบริหารคุณภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs). วารสารบริหารธุรกิจ, 85. 31
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2544). รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.1-3
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.(2557). รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 10
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.(2559). แผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจแห่งชาติ, 12(2559). 85
- Tan How Teck, Jimmy Oei. (2019). *Singapore Master Tax Guide Handbook*. CCH Asia Pte Limited.